

Vore Døtres Fremtid.

Under denne Titel fremkom allerede for længere Tid siden nogle Artikler i »Kvinden og Samfundet«; den sidste, under hvilken der staar »fortsættes« findes i Nr. 5/1910. Af forskellige Grunde, — og navnlig den knappe Plads i Bladet — er denne Fortsættelse stadig bleven udsat; men da Spørgsmaalet om vore Døtres Fremtid altid er brændende og særlig af Interesse for D. K. som Bæreren af Kvindesagen her i Landet, har det ikke været Meningen at opgive den. Redaktionen har nu ment at kunne faa Plads til at genoptage Spørgsmaalet, og det er da med Glæde, at jeg vender tilbage hertil.

I de forudgaaende Artikler søgte jeg at vise, hvor nødvendigt det er — hvorledes man end er stillet — at man giver sin Datter ligesom sin Søn en Opdragelse og en Uddannelse med et bestemt Maal for Øje, saaledes at hun bliver i Stand til ikke alene at sørge for sig selv, men ogsaa at udnytte sine Evner paa en tilfredsstillende Maade. Og ikke nok med, at hun er i Stand hertil, hun maa forstaa, at det er hendes Pligt at bringe noget ud af sine Evner og sin Uddannelse, saa at disse bliver rentebærende og ikke en død Kapital. For at dette skal kunne gennemføres, maa denne Tanke fra Pigebørnernes tidligste Alder være dem en Selvfølge; de maa vokse op med den ligesom Drengene altid har gjort det, for saaledes vil det sikkert blive dem lettest at finde sig til Rette i den Verden, som vi nu lever i — og som jo ikke er den samme som vor Bedstemoders.

Skønt det er vore Døtres Fremtid, jeg her taler om, bliver vi nødt til at gøre en lille Afstikker til vore Sønners Opdragelse.

Det er min fulde Overbevisning, at hele Samfundets Fremtid kommer til at hvile paa Principet om Kvindens Ligestilling med Manden. Og skal dette gennemføres, saa maa der begyndes fra Grunden med Børnernes Opdragelse, og her er en stor og vigtig Opgave baade for Skole og Hjem.

Hvorledes Skolen stiller sig overfor denne, har Redaktionen lovet at skaffe en sagkyndig Udtalelse om. Hvorledes Hjemmet i mange Smaating kan og bør yde sit Bidrag, vil jeg i det følgende søge at paa-vise.

Naar Udviklingen saaledes maa medføre Overgangen til et helt nyt Princip fra det gamle om Mandens Overherredømme, saa er det i Virkeligheden en meget stor Omvæltning, der foregaar, og det er kun rimeligt, at der er mange nedarvede Vaner og Idéer, megen gammel Overlevering, — hvis Grundtanke slet ikke staar os klar, — som i høj Grad trænger til at revideres. —

Naar man f. Eks. læser nedenstaaende Anekdote, saa finder man den komisk:

Resignation.

Hustruen skriver paa sin Roman, og Manden, der er bange for at forstyrre hende, spørger stilfærdigt: Er Du snart færdig?

Hustruen svarer:

— Jeg skal lige til at slaa Helten ihjel.

— Naar Du har gjort det, kan Du maa-ske sy en Knap i mine Benklæder? lyder det stilfærdigt.

Grunden er vist ikke saa meget den, at Konen skal til at slaa Helten ihjel som den, at Manden virkelig skal vente, mens det sker, med at blive hjulpet.

Men hvis vi nu reviderede denne traditionelle Opfattelse, mon vi saa slet ikke skulde kunne faa Blik for det komiske i Mandens Ynkelihood, ikke engang at kunne sy en Knap i sine Benklæder, saa at han bliver nødt til at forstyrre Konen paa et saa spændende Punkt i hendes Roman, som maaske tilmed er en vigtig Faktor i Familiens Ekstistensmuligheder.

Her er jeg ved et Punkt, hvor jeg er vis paa at møde en Del Modstand, ikke paa Grundlag af fornuftige Ræsonnementer, men derimod af indgroet Overlevering, som aldrig har været kritisk prøvet og undersøgt. Det betragtes i Almindelighed som under en Mands Værdighed at beskæftige sig med Husgerning, Haandarbejde, kort sagt alt det, som egentlig forstaas ved kvindelige Sysler.

Jeg kom saaledes engang i Samtale med en højerestillet Embedsmand til at udtale, at jeg tit ønskede, at det var almindeligt for Droskekuskene at strikke; de kunde saaledes anvende deres megen Ventetid